



RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 2

Proclamația către Țară a d-lui general I. Antonescu

Declarațiile Conducătorului Statului

ROMÂNI,

Cercetați în sufletele voastre, răscoliți-vă mintea și regâsiți aceste ceasuri sfâșietoare de desnădejde și de spaimă.

Și recunoașteți toți că aceste pagini umilitoare de istorie pline de fapte — pe cari le prevăzusem și împotriva cărora luptasem până la închisoarea dela Bistrița — aceste pagini le-am primit eu scrise de alții în cartea Neamului, în ceasul când Dumnezeu mi-a dat curajul și puterea să iau din mână altora, în mâinile mele sbuciumate, hrisovul Neamului.

De atunci am luptat ca un rob, ca să pot îndrepta, ca să pot ridica Țara.

Pe plan internațional m'am trudit să recâștig Neamului încrederea, să-i apăr prezentul cu onoare, să-i asigur viitorul drepturilor.

În Führerul Marelui Germanii, acest neîntrecut ziditor de lume nouă, acest om care a suferit pentru marea lui Națiune și a luptat ca s'o înalțe la o glorie nepieritoare, am găsit cea mai mare, mai loială și mai dreaptă înțelegeră.

Respectul său pentru dreptul de viață și al poporului Român, pentru cinstirea României sănatoase și a bogățiilor ei, voința sa de a ajuta țărâna română, — au fost temelile celei mai sincere înțelegeri, pe care sunt mândru că am încheiat-o ca să garantez viața Neamului, siguranța ordinii sociale și drumul viitorului.

Am găsit deasemenea, în conducătorul Națiunii Italiene, în Ducele Mussolini, toată solitudinea unui mare latin care a adus lumina peste întunericul unor despărțiri tre-

cătoare, reinodând firul străvechei tradiții de unire.

Azi, România nu mai e singură.

Granițele noastre, instituțiile sociale și viitorul românesc se rezimă pe acordul cu aceste mari puteri europene și al Japoniei, temelile lumii viitoare.

Am făcut tot ce se putea implini pentru Ardealul sfâșiat.

Pe plan intern, m'am trudit să redau Națiunii puterea, unitatea, încrederea.

Am schimbat Domnia, am curățit treptele Tronului de slugi netrebnice, și am fost mândru să vad urcând pe el pe tânărul vâstar al Dinastiei Regale Mihai I, lângă veghea curatei și încercutei Sale Mame, Regina Elena.

Am reorganizat Statul, am demobilizat, am asigurat munca și înșămânțarea ogoarelor, am organizat economia, într-o vreme grea și tulbură de război.

Am ajutat cu jertfe mari sute de mii de refugiați. Am întărit Armata, am dat ofițerului și soldatului sprijinul datorit, am mărit lefurile și pensiile funcționarilor, am sporit salariile muncitorilor, am dat 2 miliarde jumătate pentru agricultură și viticultură, am ajutat pe săraci și refugiați prin Asistența Socială, în sfârșit am făcut toate actele impuse de nevoia refecției noastre, despre cari v'am dat toată socoteala la timp.

Și în toată această vreme, nu numai că am menținut toate încasările Statului din'nainte de prăbușirea granițelor, dar am făcut și economii de miliarde.

Pentru tot sprijinul pe care mi l-ați dat, Români, ca să pot înlăptui aceste acte, vă exprim în fața lui Dumnezeu

și a Istoriei toată recunoștința mea.

A fost pentru mine cea mai grea suferință și cea mai nedreaptă lovitură atunci când unii dintre noi, mânați poate fără să-și dea seama de netrebnici dușmani ai Neamului, mi-au făcut greaua ofensă de a se îndoi de mine și de a mă lovi.

Forțele oculte și acei cari vedeau Țara îndreptându-se cu onoare spre un drum de liniște și siguranță, au crezut că pot lovi în Țară, lovindu-mă pe mine.

Ceeace trebuie să știe toți este că Generalul Antonescu, care a făcut și va mai face reformele naționaliste de așezarea Neamului Românesc în drepturile sfinte, nu putea să tolereze lângă el instrumente ale judeo-masoneriei și nu putea să-și desonoreze semnătura pusă pe actul scris de Marele Führer și de Ducele Mussolini, tolerând să se facă o politică de ocrotire a intereselor plutocratice și dușmane fiindcă Neamul Românesc, — care este un Popor de muncă și nu de capitalism parazitar — vrea învoire, vrea libertate și vrea să-și trăiască adevăratul Naționalism, prăvalind pe toți cei cari — conștienți sau inconștienți, — îi împiedică drumul viitorului.

Am voit și voesc cu totul altceva.

Am voit împăcarea generațiilor, respectul trecutului, cinstirea a tot ce e bun și nepătat în Neamul românesc, pentru ca să ne merităm moștenirea strămoșilor și slava urmașilor.

Am voit respectul vieții și al averii, temelile Neamurilor și ale Civilizațiilor, nu pentru a le lăsa să trăiască desfrânat și în afară de in-

teresul național și social, c pentru a le supune toate — din libera lor pornire — marilor comandamente naționale.

La vârsta mea, cu un trecut de luptă și de respect, știu că un Neam nu poate să-și țină în mâini lanțul eternității naționale, decât dacă știe să cinstească verigă cu verigă, tot ce e a lui.

Aceasta am voit.

Fiindcă revoluțiile naționale nu sunt acte de violență, revolte, ci idei în marș. Führerul Marelui Germanii a suferit 15 ani ca să-și câștige întreaga Națiune, a primit conducerea lui von Papen și a lucrat sub Președintele von Hindenburg, a rezolvat pe rând toate problemele sociale și naționale, a liberat succisiv Națiunea Germană de înfiltrația evreiască și de tirania capitalistă internațională și n'a știrbit nimic din marea economie germană, ci i-a dat forța mărindu-i puterile.

Ducele a închinat întreaga revoluție italiană Regelui; a evitat orice ciocnire nefolositoare și a luptat să adune rând pe rând în organizațiile fasciste toate rezervele naționale și chiar partidele cari n'aveau nimic compromis sau anacronic în structura lor. A interzis orice violențe sociale, a unit toate puterile producătoare ale Națiunii în comparații și a păstrat o organizare de liberalism economic până în preajma războiului.

Toate adevăratele revoluții naționale s'au întemeiat prin zidiri și nu prin prăbușiri. Ele au folosit toate rezervele Națiunii și au întrebunțat toate generațiile, respectând instituțiile fundamentale ale scopurilor omului.

Aceasta am râvnit și eu să

(continuare în pag. 2)

Proclamația către Țară a d-lui general I. Antonescu

Declarațiile conducătorului statului

(urmare din pag. 1)

fac în Țara noastră. Și nimic pe lume nu mă va opri să-mi împlinesc fiindcă acesta este destinul meu, să-mi fac datoria față de toți Românii, de orice clasă și de orice vârstă

Țărănimea noastră așteaptă ridicarea, muncitorul român vrea o soartă mai bună, iar frații Ardeleni vor mângâierea drepturilor.

Trebue să le-o dăm.

Pentru aceasta trebue ca Statul să țină în mâinile lui puternice balanța drepturilor și a dreptății, să aibe mijloacele și forța de a organiza producția, respectându-i legile și de a folosi munca, disciplinându-i strădania.

ROMĂNI,

La capătul acestei lupte sfârșietoare cer judecata voastră asupra faptelor și gândurilor mele.

Am nevoie de mărturia voastră de încredere, de puterea voastră de sprijin.

Așa cum altă dată, Voevozii noștri în ceasurile de bejenie adunau poporul în tinda bisericilor ca să-și împropăteze puterea, în Biserica Neamului și a Regelui vă chem azi să vă roștiți cuvântul răspicat dacă am sau nu, sprijinul vostru, ca să duc mai departe poverile noastre ale tuturor.

Deaceia, v'am chemat pe toți să-mi judecați fapta și să vă spuneți cu hotărâre cuvântul.

Am chemat în Adunare Obștească pe toți Românii fără nici o deosebire de profesie, pentru că expresia voinței naționale nu se poate opri în fața hainei sau rostului profesional de viață.

N'am chemat pe femeia română la vot, deși pe rostul sau de întemeiere spirituală a Poporului voi rezema organizarea de mâine, fiindcă nu am voit să o târasc într-o răspundere grea care trebue să apese numai pe voința bărbătească.

Vă cer numai atât.

Să înțelegeți că puterea unui Neam, față de el însuși și prezența unui Neam în lume și în istorie, se dovedesc prin unitatea cu care în ceasurile de încercare știe să-și afirme cugetul și voința nestrămutată.

Puterea noastră sub năvălirile barbare, rolul nostru istoric de poartă a creștinătății în fața cotropirii maho-

medane, forța noastră de rezistență între imperialism, când am știut înfăptui mica unire și marea unire, a venit din intruparea Românilor într-o singură credință, într'un singur suflet și o singură hotărâre.

Este meritul înaintașilor și conducătorilor noștri de altă dată de a fi dat această pilă de viață și de drepturi.

Fiindcă dreptul la unitate se clădește întâi în sufletele unite și se împlinește apoi în lupta noroadelor și în sânul jerfei.

Fraților Ardeleni le cer să creadă în onoarea Generalului Antonescu, Tineretului în sufletul lui de părinte, Minorității Germane în statornicia lui loialitate, iar tuturor Românilor în drepturile nepieritoare ale puterilor românești.

În jurul nostru, popoarele se adună în diguri de viață nebiruită.

Sub focul năprasnic care se încinge în jurul nostru se topește oțelul din care se va turna lumea viitoare.

Popor român, porțile veacurilor și drumurile drepturilor îți stau deschise dacă știi să dovedești întâi prietenilor și apoi dușmanilor că ești în stare să-ți stăpânești destinul.

Români, uniți-vă.

Peste ființa mea trecătoare, peste clipa aceasta de încercare românească stau, mărețe și poruncitoare, umbrele strămoșilor și dreptul copiilor noștri.

Pentru a putea duce mai departe această povară istovitoare trebue să simt că toți Românii sunt azi gata să dovedească tuturor că nimic nu-i desparte și totul îi dăruiesc Țării.

Tot ce voi zidi pentru Neam și tot ce voi hotărâ de viitorul lui vi-l voi supune la vreme aceleași judecați.

Fiindcă eu nu sunt nici tiran, nici trufaș, nici stăpânitor al destinului național, ci cel din urmă fiu al Țării care vrea să slujească Neamul, cum fiecare l-ați sluji.

Cu credința în Dumnezeu, în dreptate și în voi toți, aștept votul vostru, aștept dovada unității Românești.

Trăiască România!

Trăiască Majestatea Sa Regele!

GENERAL ANTONESCU

București, 25 Febr. 1941

Preotul și politica

Problema aceasta este acum atât de actuală, încât s'ar părea, că întreaga vină a evenimentelor din urmă, o poartă preotul. Toate ziarele consacra articole de fond, acestei chestiuni și nu-și pot ascunde acuza, ce caută să vadăască preoțimea lipsă dela datorie.

Au fost cazuri izolate, unde preotul lipsit de conștiința chemării sale, s'a făcut vinovat în acțiunile sale răsvrătitoare. Dar, spre fericirea noastră, aceste cazuri sporadice nu vor putea întuneca întru nimic, prestigiul preoțimii noastre, așa cum nici odată dela Mântuitorul și până azi, preotul în general nu și-a denegat misiunea sa de evanghelizare.

Văd în fața mea șirul lung al veacurilor trecute și prin valul prigonirilor, libertăților și chiar stăpânirilor, preotul se evidenciază pe un pedestal al înaltimilor gândirii și faptelor de toate zilele. În special neamul nostru prin puterea vocațiunii preoțimii, a contribuit în măsura cea mai mare, pentru păstrarea sufletului său. Ce au fost șirul lung de Vlădici cărturari, sau anonimii preoți dela sate, prin graiul cărora poporul își sătura setea vieții sale în toate privințele?

Și astăzi această preoțime, purtătoare a aceluiași har și urmașă vrednicilor înaintașilor ei, să nu fie la datorie nu ne putem închipui.

Aceasta imposibilitate rezultă din însăși firea lucrurilor. Preotul este urmașul Mântuitorului nostru Isus Hristos, care în toate activitatea Sa a arătat cea mai clasică lepădare a ori cărei tentative de stăpânire lumească, îndreptând puterea cuvântului, întru stăpânirea sufletului omenirii, pentru viața cea adevărată. Acest ideal formează piatra de neclintit a Bisericii creștine și preotul în slujba lui este chemat a fi.

Școala teologică este vatra unde tinărul își încălzește sufletul, la căldura Evangheliei sfinte iar prin punerea mânilor, primește focul sfânt al misiunii preoțești. Prin această misiune, el se ridică peste înălțimea tuturor problemelor și tocmai de aceasta și lumii îi place să vadă preotul la locul său.

În măsura în care preotul își înțelege rolul său sfânt între oameni, își formează și conștiința preoțească, care-i servește de cel mai credincios tovarăș al vieții.

Evenimentele politice din urmă ne dovedesc, că numai celee și-a uitat de conștiința sa preoțească, a putut să fie amestecat în valmășeala lumii răsvrătite.

Nu vreau să fac cap de acuză politică, decât numai preoțească. Nici acești de acuză nu sunt mai vinovați decât cei din vremurile partidelor politice, când preotul lăsa slujba divină și alerga la „congresul partidului“ sau „în propagandă“. Aceași trădare s'a săvârșit și atunci ea și acum, față de misiunea preoțească.

Se crede de mulți, că această înregimentare la carul politic — fie ele de orice natură — a adus prin preot, mult folos Bisericii. Să admitem, că parohia sau Biserica a câștigat materialicește, datorită activității politice a preotului. Dar să ne întrebăm totuși: ce a câștigat pentru „împărăția cerului“, prin această activitate. Nimic, nici un suflet n'a fost adus pe umerii preotului, de pe drumul rătăcirilor.

Dar acolo unde preotul, clădit fiind pe piatra credinței adevărate în misiunea sa sfântă și unde sufletul se răzima pe o convingere neclintită în puterea divină ce deține el; acolo s'a săvârșit minunea înfăptuirilor trainice pentru popor. Ceea s'a lipit cu sufletul său de Domnul și nu și-a uitat de El nici un moment, acela a satisfăcut principiul divin care zice: „Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu“.

O astfel de atitudine pentru preot, nu este decât numai spre folosul lui și al păstorilor. Și Biserica noastră numără și azi pe cei mai mulți preoți, călăuziți de acest adevăr. Ei se cunosc nu după nume, ci mai ales după faptele lor mult graitoare.

Fie ca trecutul proaspăt, în care neamul nostru a avut de învățat multe, și fie pentru noi preoții școala cea bună a vieții. Să ne convingem, că nu politica, nici alipirea noastră față de partid, va folosi neamului și Bisericii, ci numai activitatea noastră isvorată din prisosul unei curate conștiințe preoțească, va aduce securișul cel adevărat.

Să lăsăm politica și să lucrăm în via Domnului și atunci prin puterea curățeniei noastre sufletești, vom îndruma, stăpâni și chiar mântui: neamul și Biserica vie a lui Hristos.

Pr. T. Ciuruș.

„N'a trimis Dumnezeu pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci ca să o mântuiască, prin el, lumea.“

Cel ce crede întru el nu se osândește, iar cel ce nu crede și a fost osândit, fiindcă nu a crezut întru numele celui unuia-născut, Fiul lui Dumnezeu“.

(Ev. Ioan, c. 3, v. 17—18.)

„Pământul țării să fie din nou întregit“

Cuvinte rostite cu prilejul vizitei la Sibiu a dlui general Rosetti, ministrul instrucției, educației și cultelor.

Dl general Radu Rosetti, ministrul instrucției, cultelor și artelor a fost în ziua de 23 Februarie a. c. în Sibiu, noul centru al culturii ardelenne.

Dl ministru Rosetti a fost oaspele I. P. S. S. mitropolitului Nicolae al Ardealului, participând la sfânta liturgie slujită la catedrala mitropolitană.

În după amiaza zilei a avut o consfătuire importantă cu membrii corpului didactic universitar, secundar și primar, precum și cu reprezentanții cultelor creștine.

Cu acest prilej I. P. S. S. mitropolitul Nicolae al Ardealului a rostit o impresionantă cuvântare spunând între altele:

Va rog să duceți, d-le ministru, a continuat Înaltul Arhiepiscop, guvernului și conducătorului Statutului, toate asigurările noastre, în deosebi din partea Bisericii, pe care o păstoresc și hotărârea noastră de a lucra deopotrivă ca pământul țării să fie din nou întregit în granițele lui firești la care n'am renunțat și nu renunțăm niciodată.

După cuvântările reprezentanților diferitelor instituțiuni, a vorbit dl ministru Rosetti, spunând următoarele:

„Doresc să vă lămuresc asupra scopului venirii mele în Sibiu marilor cărturari ardeleni și asupra programului ce mi-am propus să-l îndeplinesc.

În primul rând țin a saluta în persoana I. P. S. S. Mitropolit Nicolae clerul ortodox din Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu și a celorlalte confesiuni. Asemenea de a saluta Universitatea Daciei Superioare și pe celelalte școli.

În al treilea rând am venit aici pentru a vedea la fața locului starea de spirit.

Cuvintele I. P. S. S. Nicolae și ale celorlalți vorbitori nu numai că mi-au produs mulțumire, dar m'am convins că cei puțin în acest colț de țară a fost liniște.

Vă asigur că voi transmite guvernului și Conducătorului Statului, sentimentele dvs și voi pleca de aici cu încredere în realizarea operei de împăcare, liniștire și disciplină.

În al patrulea rând țin de a vă lămuri pe toți aceea cu care voi colabora și asupra problemelor ce sunt de rezolvat și asupra chipului cum ele pot fi mai bine rezolvate. Țara a trecut prin grozave suferinți.

Întâi ciuntirea trupului ei, la

cares'au adăugat convulsunile naturii, apoi acele întâmplări rușinoase din Ianuarie când, în Capitală și unele localități, a curs sânge românesc.

Nu i se poate mulțumi în de ajuns conducătorului Statului pentru felul cum a pus capăt insurecției fiindcă situația era de așa natura încât eram amenințați cu desființarea totală a noastră.

Ordinea este restabilită dar trebuie să ne strângem la un loc toate Puterile căci numai așa ajungem la îndeplinirea țelurilor.

D. gen. Radu Rosetti arată

Cum au fost făcute numirile de funcționari publici de către regimurile trecute

Comunicat.

Spre a se vedea în ce mod au fost făcute numirile de funcționari publici, de către regimurile trecute, se face cunoscut că la Ministerul Afacerilor Interne din 33.756 funcționari:

— 17.523, adică mai mult de 50%, nu au ca studii decât 4 clase primare și numai

— 3327, adică mai puțin de 9%, au studii universitare.

apoi câteva soluții de tămăduirea răului în școală. Soluțiile le-a făcut cunoscute prin circulări, sau le va face asupra rolului și responsabilității preotului în parohia lui, asupra rolului dirigentului de clasă în liceu și asupra restricțiilor față de cinematografe.

A arătat apoi că Universitatea trebuie să creeze elite, de aceea e nevoie de seriozitate. Universitatea să facă o revizuire a gratuităților, cantinelor, burselor etc. și să șteargă din controale pe cei cari nu merită.

La sfârșit d. ministru a dat câteva directive de urmat.

Din funcționarii cu 4 clase primare, datorită favoritismului, mulți au ajuns în funcțiuni importante, prin călcarea condițiilor de vechime și studii cerute de lege.

Se va face însă dreptate; s'au și numit comisiuni cari să cerceteze situația acestor funcționari și fiecare va fi pus la locul pe care-l merită.

Se mai face cunoscut că intențiunea D-lui General Antonescu, este ca să se numească titrați în toate funcțiunile administrative, inclusiv notarii și primarii rurali, în care scop salariile vor fi simțitor sporite

Datoria preotului de a cerceta pe cel bolnav

Continuare din num. trecut.

Pr. A VELEA

„Nu te lenevi să cercetezi pe cei bolnavi, fiindcă pentru unele ca acestea vei fi iubit de Dumnezeu“.

Isus, fiul lui Sirah c. 7, v. 35.

Dintre oamenii cu neazuri acela are mai mare nevoie de a fi ajutat și mângăiat care este bolnav. Boala când îl cuprinde pe om îl ține de zace pe pat, încât nu poate să iasă înaintea nimănui ca să spună ce îl doare și de ce are lipsă.

Când creștinul cercetează un bolnav atunci mai mult ca oricând își arată cu adevărat iubirea care o are față de aproapele său și prin aceasta se poate spune cu drept cuvânt că a făcut o faptă bună. „De ceace au permanentă trebuință oamenii, ceace au dorit și doare întotdeauna, sunt faptele bune — pot preface acest pământ din loc de osândă, din valea plângerii, în împărăție a păcii, a îndestulării a bunei înțelegeri. Spre aceasta au râvnit toate înfăptuirile omenești și toate aceste înfăptuiri au fost rodul unei credințe închisă cu sfîntenie în sufletele înfăptuitorilor.“¹⁾

¹⁾ Pr. Ion Goron: Tâlcuiri. Cluj, 1937, pag. 47.

Intre oameni acela care trebuie să aibă mai mari iubire față de fiecare om și să săvârșească mai multe fapte bune spre a fi însuși iubit de toți, este preotul, fiindcă el este părintele și duhovnicul care mângăie și învață poporul.

„Duhovnicul are a se purta cu creștinul care s'a îmbolnăvit spre moarte, cu cea mai mare iubire și compătimire către el și către casnicii lui. La asemenea întâmplări i-se oferă Duhovnicului prilejul cel mai bun, a se arăta omenos și prietenos, căci de o parte pe bolnav trebuie să-l pregătească către o moarte creștinească, iar pe de altă parte a mângăia pe soția și copiii muribundului. Însă și casnicii bolnavului sunt datori a înștiința pe păstorul sufletesc despre bolnav, de timpuriu, până când este la minte sănătoasă și duhovnicul fără întârziere să alerge la bolnav și să se apropie de patul muribundului cu blândețe îmbărbătându-l cu nădejdea în Dumnezeu, carele este îndurat și poate să dea și celui mai greu bolnav însănătoșare, totodată spunându-i că ora morții

nimeni nu o știe și să-l pregătească pe el la mărturisire și pocăință pentru păcate și către primirea sfintei cuminecturi“.¹⁾

Când este omul bolnav atunci preotul are prilejul să-l cunoască pe credinciosul său mai bine, fiindcă în durerile acelea vorbeste ca niciodată, fără nici o fătărnicie.

De aceea atât pentru edificarea morală și religioasă dar mai ales pentru mântuirea sufletescă a bolnavului, este îndatorat preotul ca atunci când află că este cineva bolnav, fără considerare că timpul este nefavorabil, adevărat noaptea ori ziua, pe viscol, prin ploaie, zăpadă ori frig să alerge la patul de suferință a bolnavului spre a-i ridica moralul. Neobișnuit și întotdeauna să fie de veghe lângă patul celui din turmă care-l părăsește, fiindcă el este răspunzător în fața lui Dumnezeu de soarta aceluia: „Cine prăpădește oi, fie că le-au răpit lupul sau că le-au pândit furii, sau că s'a ivit o epidemie ori altă nenorocire, poate încă să capete iertare dela stăpânul turmei și de s'ar și pretinde pedeapsă tot nu se întinde mai încolo de bani. Din potrivă acela căruia i-s'au dat în grijă oameni, turma cea înzestrată cu ra-

¹⁾ Mitrop. Andrei Șaguna: Manual de studiu pastoral. Sibiu 1872. pag. 66, 67.

țiuue, a lui Hristos, cade mai întâiu pentru pierderea oilor, nu numai sub pedeapsa de bani ci și sub pedeapsa sufletului său însuși“²⁾.

Preotul are posibilitatea și chiar este dator să fie de multe ori și doctor al trupului, deoarece el mai mult ca oricine cunoaște toate păcatele și durerile credincioșilor săi.

„Preotul poate face cel mai mare bine poporenilor lui, pentru că preotul vede pe om când se naște și când moare și la biserică și acasă și peste tot locul. Cea mai mare legătură trebuie să fie la țară între preot și locuitori, și-i tare bine când e așa. Omul la țară dacă are pe cineva bolnav, se ferește de toți numai de preot nu; pe preot îl cheamă când e omul bolnav, pentru că să-i facă rugăciuni de îndreptare ori pentru ca să l spovedească și să-l împărtășească“³⁾.

Cunoscându-le păcatele cu sfaturile sale previne boalele, iar descoperindu-le o boală îi îndrumă pe oameni să cheme medicul, însă până la sosirea acestuia le mai dă și un sfat care poate fi foarte folositor.

Dacă boala este de natură sufletescă atunci însuși preotul trebuie să înceapă tratamentul care îl crede mai bun.

²⁾ Sf. Ioan Gură de Aur: Despre preoție. trad de I. Baram Sibiu, 1858. Cartea II. Cap 2. pag. 25, 26

³⁾ Dr. A. Iliescu: Răvașele unui doctor. Edit. Casa Școl. București, 1924 pag. 11.

„Catehetul“

Revista studenților dela Academia Teologică Arad

Cele mai vechi și mai frumoase tradiții catehetice sunt în eparhia Aradului. Aici în părțile Banatului a fost vestitul catehet și fabulist — apreciat deopotrivă de istoria bisericii ea și de aceea a literaturii române. Dimitrie Tichindeal, pedagogul banățean Petre Barbu și autorul cărților de studiu religioasă Nicolae Crâșmaru. În Arad învățatul pedagog dela preparandia ortodoxă Petru Pipoș.

Acum bine de curând, începând cu luna Decembrie a anului ce-a trecut, Studenții teologi dela Academia Teologică din Arad, au scos în lumina tiparului o revistă pedagogică religioasă numită Catehetul, care arată preoțimii, teoretic întâi toate principiile mai pedagogice după care trebuie predat studiul religioasă în școlile primare, și pe urmă practic publicând anumite lecții practice model. Acțiunea aceasta frumoasă și unică a viitorilor candidați în preoție din eparhia soră, este patronată și sprijinită de însuși P. S. S. Episcopul Andrei și condusă efectiv de distinsul profesor Vintilă Popescu dela Academia Teologică.

Până acum din această revistă au apărut două numere. Pe amândouă le am în față. Revista are formatul cărților didactice, e scrisă pe hârtie velină, un tipar ireproșabil. În cele 64 de pagini semnează articole pedagogice-creștine P. S. S. Episcopul Andrei, preotul Mihail Bulacu, profesor V. Popescu, Pr. A. Chirilă, alți preoți distinși din eparhie și studenți teologi, toți măestri în cunoștințele sufletului copiilor și a artei de a le face cunoscute învățăturile și poruncile bisericii noastre strămoșești. „Episcopul, profesorul de Teologie, Preotul și Studentul Teolog cu ceilalți colegi. Exemplul clasic al uceniciei biblice a supremului Educator, care și-a format uceniciei în lucrarea dragostei creștine, plină de jertfă“, după cum remarcă Domnul Conferențiar dela Facultatea de Teologie din București, Preot M. Bulacu.

Fiecare număr are câte o lecție practică model, exemplu: Ispitirea Domnului Isus Cristos și Preasfânta Treime. Lecțiile sunt toate pedagogice, după toate treptele formale. La urmă critica acestor lecții, făcută de profesori, de studenți teologi și de oameni pricepuți în această materie, institutori ai școlilor primare din Arad.

După cum foarte mulți preoți nu știu predica cu efect, tot așa cei mai mulți nu știu să învețe copiii, poruncile lui Dumnezeu.

Nu știu, pentru că nu sunt în stare să cunoască sufletul copiilor și cunoscându-l să se apropie de el. Toată filosofia și arta apropierei de acest suflet, se reduce la dragostea ce trebuie să o avem pentru copii. Ascultați ce serie P. S. S. Episcopul Andrei în primul număr al acestei reviste: „După părinți preotul este al doilea educator. Iubirea preotului ia în grija sa sufletul fragil al copilului pentru a-l crește în legea Domnului. Nu poate fi catehet bun cel ce nu iubește copiii. Religia creștină este sădită ca un sămbure în sufletul copilului. Chemarea catehetului este de a chema la viață. Aceasta se face apropiind sufletul tău de sufletul copilului. Căldura soarelui deschide mugurul și scoate din floare fructul. Este cu neputință a catehiza fără a-ți deschide inima“. Iar Pr. A. Chirilă serie: „Ori Dumnezeu este iubire, cum ne spun sf. Ioan în epistola sobornicească. Și reprezentantul Lui intrând în lumea copiilor trebuie să ducă iubirea caldă, dulce, luminoasă, indulgentă și înțeleghătoare a Domnului, care să adune pe copii în jurul lui, cum adună cloșca puii sub aripile ei, și să facă pe copilași să-l întrede ori de câte ori îl văd: „Când mai vii la noi? Când mai ținem religie?“ Prezența lui între copii să provoace bucurie duhovnicească“.

Apariția revistei a fost salutăta cu bucurii de toate cercurile bisericesti. I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae le trimite următoarele: „Am primit revista „Catehetul“ și Ne-a bucurat strădania tineretului întru cercetarea atentă a atâtor probleme de ordin religios, cultural și național“.

Abonamentul revistei este lei 100 anual și are următoarea adresă: „Catehetul“ Academia Teologică Arad.

Preot Axente Tomuș.
Mociu, jud. Cluj

No. 647—1941.

Comunicat

În baza adresei Sf. Sinod No. 199—1941, comunicăm C. Preoți că potrivit Regulamentului revistei „Biserica Ortodoxă Română“, sancționat prin Decretele Regale No. 1125—1897 și 3140—1904, abonamentul la revista „Biserica Ortodoxă Română“ este obligatoriu pentru toate parohiile și mănăstirile.

C. Preoți vor avea să asigure achitarea abonamentului, iar revista se va păstra în biblioteca parohială.

Alba Iulia, 22 Febr. 1941.

Președinte: A. Baba Secretar: Pr. T. Ciurus

Adunarea Protopopească ortodoxă Baia de Arieș - Turda

Conform art. 67—72, din statutul de organizare al bisericii ort-române a fost convocată în ziua de 20 Febr. a. c., adunarea protopopească sub președinția Păr. Protopop Vasile Span, cu următorul program.

La ora 9 dim. s'a oficiat învocaerea Duhului Sfânt în biserica locală unde au participat toți membrii adunării. La ora 10, în cancelaria protoeriei, președintele adunării deschide ședința printr'un cuvânt festiv.

După constatarea membrilor prezenți și constituirea biroului adunării, președintele face cunoscut complectarea celor două locuri vacante în adunare prin alegerea preotului Eugen Muntean și a directorului Gheorghe Alexandrescu dela Gimnaziul de băieți.

Președintele a făcut apoi un amplu raport asupra stării protopopiatului la finea anului 1940 în concluzie se observă o normală și multumitoare funcționare a vieții religioase creștine ortodoxe în toate parohiile.

Chiar în ultimele evenimente ce au tulburat obștea românească, populația din aceste parohii a fost la locul ei. liniștită și încrezătoare în autoritățile statului. Sf. Sa a terminat îndemnând membrii adunării să conserve mai departe sentimentele religioase ale Bisericii ortodoxe și să fie devotați neamului și țării. — Preotul Ifrim Bordea, face un raport asupra situației bibliotecii protopopiatului.

Epitropia face o dare de seamă a contului de gestiune pe 1940. Deasemenea adunarea votează bugetul fondului Gral administrativ și al celorlalte fundațiuni pentru anul 1941. Notăm prezenta membrilor ce au luat parte la aceasta adunare, Păr. Protopop Vasile Span președ. membrii; Pr. Petru Sabău, D. Gh. Alexandrescu profesor, inv. pens. Fodorean, Pr. Emil Gan, Pr. Alex. Rusdea, Pr. Ifrim Bordea, Pr. Silviu Jina, inv. Vasile Popa, Ioan Rața, Eugen Muntean, Iosif Ighian, Alex. Munteanu. Pr. Ifr. Bordea

Adunarea obștească plebiscitară din 2 Martie 1941.

Conform Decretului-Lege din 25 Februarie 1941, dl general Ion Antonescu, Conducatorul Statului, cheamă obștea românească, în ziua de 2 Martie 1941, la o adunare plebiscitară.

Scopul acestui plebiscit este acela, ca Națiunea Română să-și exprime liber aprobarea sa asupra chipului cum Generalul Antonescu a condus Țara, dela 6 Septembrie 1940, începând.

Votarea se va face pe circumscripții județene și municipale în fața unei comisii, constituită conform dispozițiilor decretului-lege amintit.

Au drept de vot toți cetățenii Români, de orice profesiune, bărbați care au împlinit 21 de ani, fiind votul obligator.

Evreii sunt excluși.

Votul este pe față și se va exprima prin da sau nu.

Nu se admite însă nici o manifestare prin adunări, discursuri sau alte acte, precum nici o propagandă pentru determinarea exprimării aprobării sau desaprobării.

Aceia care contravin acestei dispozițiuni se pedepsesc cu 5 ani temniță grea.

Acolo unde votul nu se va putea aduna în ziua de 2 Martie, va continua în zilele următoare, trebuind să fie terminată până la 5 Martie a. c.

Declarațiile făcute de dl general Antonescu, cu prilejul convocării adunării plebiscitare, le dăm în fruntea organului nostru.

No. 698—1941.

Comunicat

Se aduce la cunoștința tuturor, că în conformitate cu dispozițiile art. 6, lit. c. din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, neplata cotizațiilor lunare și excepționale timp de 6 luni consecutive — independent de cauze — atrage după sine pierderea dreptului de membru.

Invităm pe C. C. preoți să atragă atențiunea asupra acestui

fapt, tuturor membrilor în special celor eșiți la pensie sau cari ocupă alte funcțiuni, întrucât Consiliul Vicarial nu este obligat a face aceasta.

În general atragem atențiunea membrilor, ca să ne anunțe orice nedumerire în legătură cu fondul, spre a nu fi scurtați în drepturile lor.

Alba Iulia, 25 Febr. 1941.

Președinte: A. Baba Secretar: Pr. T. Ciurus

Tip. „Alba“ Cenzurat